

ASRA NYT

Arbejderhistorisk Samling Ringkøbing Amt

38.årgang

nr. 4.

2021

Restaurant Øl - Halle i Rømersgade København

Man kan købe sig en Stjerne øl i Øl - Halle

SSN:0996-2939

ASRA NYT - Udgivet af ASRA
Museumsgade 32. 7400 Herning

ASRAs hjemmeside:
www.asra.dk

Formand:
Villy Sørensen
Boghvedevej 10.
7490 Aulum
Tlf. 40533176
mail: formand@asra.dk

Kasserer:
Inge Marie Jensen
Stabyvej 39. Staby 6990 Ulfborg
Tlf: 23834577
mail: kasserer@asra.dk

Redaktion:
Arkivgruppen
Leo Skaaning
mail: blad@asra.dk

Arkivmedarbejdere:
Jørgen Aarestrup-Nielsen
Jørgen Markmøller
Jørn Jensen
Inga Ries Pedersen
Tove Nykjær
Gerda Olesen
Leo Skaaning
Henry Ammitzbøll

Trykt med hjælp fra
Metal Herning

Deadline for næste nr.
1.februar 2022

Indhold
side 2 Kolofon
side 3 Formanden har ordet
side 4 Historien om Louis Pio
side 9 Sangaften i ASRA
side 10 Brunkuls brydning i Spåbæk
side 14 150 års jubilæum
side 17 Dansk Folkehjælp
side 20 Generalforsamling

Forsiden
Torsdag den 16. august arrangerede
ASRA en tur til Arbejdermuseet i
København.

Her besøgte man den legendariske
Øl-Halle.

Restauranten Café & Øl-Halle i Ar-
bejdermuseets kælder i Rømersgade
i København er Københavns eneste
fredede kælderbeværtning. De histori-
ske lokaler er restaureret, så de nu står
som i året 1892, og restauranten bærer
sit oprindelige navn Øl - Halle.

Køb en Stjerne øl - en arbejderøl.
Bryggeriet Stjernen bliver grundlagt i
1902. Tanken var, at skal der drikkes
øl, kan det lige så godt være brygget
af arbejderne selv. På trods af mod-
stand fra afholdsbevægelsen og de
store bryggerier, bliver Stjernen det
3. største bryggeri i 1930'erne. Efter 2.
Verdenskrig falder salget og i 1964 må
Stjernen lukke.

Du kan godt nyde en Stjerne øl i
Øl-Halle, men du må ikke tage den
med ud af restauranten.

Øl - Halle var virkelig værd at gæste..

Formanden har ordet

Villy Sørensen

Ja så er det tid for at vores blad ASRA Nyt skal udsendes og da det er årets sidste blad, så må vi jo gøre status. Turen til København med besøg på Arbejdermuseet, frokost i kælderen med fine gammeldags retter. Turen gik forbi statuen af Anker Jørgensen, hvor en af gadens beboer havde sat sig på Anker's knæ med en øl i hånden, sådan er livet. Efterfølgende var vi på besøg på Vestre Kirkegård og fik her en fin rundvisning og fortælling om kirkegården. Herefter gik turen hjemover med aftensmad på Vissenbjerg Store kro alt i alt en rigtig god tur med 23 deltagere og Venø Bussen klarede turen til UG. Sangaften afholdt med organist Christen Birkebæk fra Thyholm, han havde medbragt sit sangkor Opus7790. Koret gav nogle numre og var også med under fællessang som var tilrettelagt af Leo og Jegge, fin aften. Der er blevet afholdt Julemarked i Historiens Hus hvor alle foreninger der har til huse i Museumsgade 32 var

med og hver i sær gav deres bidrag til en god dag med mange besøgende i huset.

Så fik vi taget hul på julen og alt dens fortræffeligheder, der bliver pyntet op både her og der. Børnenes øjne lyste op og forventningen stiger her op mod jul, det gør vores forventninger også. Dog med skyggen af corona omkring os, så pas godt på hinanden. ASRA og jeg vil gerne ønske jer og jeres familie en rigtig god jul.

Villy Sørensen
formand

Rigtig god jul og godt nytår!

ASRA var på tur til København

Besøgte Arbejdermuseet og Vestre Kirkegård, hvor Louis Pio blev begravet. Datteren Sylvia er nok den eneste adelige socialist der er kendt.

Louis Albert Francois Pio født 14. december 1841 i Roskilde, (død 27. juni 1894 i Chicago) var en dansk socialistisk pioner, der grundlagde den organiserede arbejderbevægelse i Danmark. Pio stiftede sammen med Harald Brix og Paul Geleff Den Internationale Arbejderforening for Danmark i 1871, som senere blev til Socialdemokratiet. Han var far til Sylvia Pio.

Socialistisk engagement

Louis Pio fik interesse for socialismen gennem historiske studier. Han blev meget optaget af Pariserkommunen, hvor han fandt genklang for sine tanker, og han udgav allerede i 1871 to pjecer med titlen "Socialistiske Blade". Han fik samtidig kontakt til Internati-

onale og var endvidere inspireret af de engelske fagforeninger.

Næste skridt var udgivelsen af ugeavisen Socialisten, hvor Pio fik sin fætter Harald Brix til at påtage sig redaktørposten; senere sluttede Paul Geleff sig også til. Louis Pio var initiativtager til dannelsen af Den Internationale Arbejderforening for Danmark i oktober 1871, og han var selvskreven til at besætte posten som foreningens første formand, i første omgang anonymt. Men året efter trådte han efter sin udlandsrejse frem i offentligheden i den rolle. Louis Pio søgte med sine udenlandsrejser at skabe kontakt til andre landes socialister, ikke mindst for at berige Socialisten med artikler fra dem.

Torsdag 2. maj 1872 indkaldte Pio i Socialisten (Nr. 26) i sin velkendte artikel "Maalet er fuldt!" til det såkaldte "Folkemøde på Nørrefælled" søndag 5. maj. Gennem Københavns politidirektør Vilhelm Crone udstedte statsmagten forbud imod afholdelse af mødet, men Pio gennemtrumfede mødets afholdelse, og de tre ledere, Louis Pio, Harald Brix og Paul Geleff, blev natten mellem 4. og 5. maj anholdt af politiet.

Statsmagtens indgriben resulterede i en større konfrontation mellem arbejdere, politi og militær – det der i dag kendes som slaget på Fælled. Først ved en dom i kriminal- og politiretten 28. marts 1873 fik Pio seks, Geleff fem og Brix fire års forbedringshus for blandt andet forbrydelse mod statsforfatningen. Ved en højesteretsdom af 6. august 1873 blev straffen dog nedsat for Pio til fem, for Geleff og Brix til tre år. En følge af højesteretsdommen blev, at justitsministeren udstedte forbud imod Den Internationale Arbejderforening for Danmark.

Pio blev løsladt i 1875, men var mærket af fængselsopholdet og kunne ikke umiddelbart genoptage sin ledelsespost. Samtidig havde der udviklet sig indre splittelse i bevægelsen, og med depression i anden halvdel af 1870'erne fik bevægelsen trange tider, som Pio ikke formåede at håndtere. I 1877 nedlagde han sit formandshverv og udvandrede til USA og forsøgte at grundlægge en socialistisk koloni. Det skyldtes ikke mindst trusler fra politiet om, at han ville blive fængslet igen, hvis han ikke rejste, og ”bestikkelse” fra politiet til at finansiere emigrationen (formodentlig af blandt andet den store virksomhed Burmeister og Wain). Pio døde han som 52-årig af tyfus den 27. juni 1894 i Chicago.

Sylvia Mizpah Pio

(født 29. november 1876 i Ishøj, død 24. april 1932 i København) var en dansk socialist, datter af Louis Pio og en periode lensgrevinde.

Sylvia Pio voksede op "i et jævnt miljø" og pådrog sig som 27-årig tyfus. Hun mødte under et rekreationsophold grev Eggert Knuth, som hun 6. juli 1903 blev gift med. Parret fik i 1904 sønnen Frederik og i 1911 datteren Eva. I 1912 blev ægteskabet opløst, og Sylvia Pio flyttede til København. I 1917 giftede hun sig med skuespilleren Johannes Poulsen. Det ægteskab opløstes i 1922. Sylvia Pio arbejdede op til Socialdemokratiets 50-års jubilæum i 1921 på at få æresoprejsning for sin far og fik med hjælp fra Thorvald Stauning Louis Pios aske til København, hvor den blev bisat i en obelisk på Vestre Kirkegård. Indtil 2000 blev det troet at Sylvia Pio var født i Chicago i 1878 hvilket også står på hendes gravsten.

Men historikeren Kristian Hvidt dokumenterer i sin biografi Sylvia Pio med henvisninger til kirkebog og samtidige breve og beretninger at Sylvia Pio blev født i dølgsmål i Danmark før moren, Augusta Jørgensen, udvandrede til USA sammen med faren, Louis Pio.

om Sylvia Pio, men Knuth-familien har givet en historiker adgang til materialet. Lensgreven taler tilsyneladende med to tunger i sagen om det historiske materiale om Sylvia Pio, som Knuth-slægten i sin tid lånte af Arbejdermuseet - mod at tilbagelevere det igen. Men familien Knuth brød

aftalen og har aldrig tilbageleveret materialet.

Arbejdermuseets direktør, Søren Bak-Jensen, efterlyste sidste uge via et opslag på Facebook endnu engang det historiske Sylvia Pio-materiale, som befinder sig på godset Knuthenborg på Lolland den dag i dag.

Søren Bak-Jensen oplyser, at museet "utallige gange" gennem de seneste 90 år har henvendt sig til Knuth-familien

for at få materialet tilbage, men uden at Knuth-familien har reageret. Heller ikke aktuelt har familien Knuth reageret på museets fornyede appel rettet direkte til lensgreve Christoffer Knuth og dennes lillebror.

Grevefamilien taler med to tunger:

Sylvia Pio-materiale findes på Knuthenborg. Lensgreve Christoffer Knuth og greve Marcus Knuth afviser at kende til det historisk materiale

Sylvia flyttede med hjem til Danmark og blev lensgrevinde på Knuthenborg. Danmarks vistnok første adelige socialist.

Modpolerne lå desværre for langt fra hinanden. Efter at have fået sin farfar og hans søsters forliste ægteskab, på afstand, helligede hun sig socialismens kamp i København, hvor hun allierede sig med blandt andre Torvald Stauning.

Sylvia Pio døde i 1932,

Socialdemokratiske kendisser

Ved "Det røde hav"

Der blev sunget af hjertets lyst !

Endelig lykkedes det at få sangafteinen i gang. Den havde været aflyst to gange. Heldigvis havde deltagerne sparet på deres stemmer og brugte dem herligt i selskab med Christen Birkebæk, og "Opus 7790." Jegge og Leo, var aftenes værter og fortalte om sangene.

Der var en fortryllende stemning i salen i Historiens Hus, da det endelig lykkedes at få afviklet sangafteinen. Formanden bød velkommen til forsamlingen som var forventningsfulde, hvad var det der skulle synges?

Jegge lagde ud med, at der skulle synges: **"My Bonnie is over the ocean"** som var en gammel arbejdersang. Han fortalte at sangene der skulle synges i løbet af aftenen, var sange der ikke blev sunget så tit mere, men han mente at forsamlingen stadig kunne huske de fleste af.

Var det ikke tilfældet ville vi tage dem et par gange med vores fantastiske pianist Christen Birkebæk, og få dem frisket op igen.

Da vi skulle synge: **Nu farvel nu farvel det er afskedsens stund**; var der flere der sagde: Den kender vi ikke!

Så kunne vi meddele den går på melodien: Muss i denn....., som Elvis sang i filmen G.I.Blues, - så kunne alle den. Der blev sunget flere sange af Harald Bergstedt, som var blevet fængslet for sit forhold til nazisterne under besættelsen, og blev nægtet adgang til, af få sine sange i Danmarks Radio.

Sangene var elsket af børn og voksne,

Sange som:

"Solen er så rød mor"

"Jeg ved en lærkerede" og

**"Danmarks børn lad sangen klinge"
Melodien til den sidste er kendt i hele Europa, det er Bethovens 9. symfoni, korsatsen.**

Så skulle vi synge:

"Frihed er det bedste Guld"

Alle kender den, og mener det er en dansk højskole sang.

Det er i virkeligheden et svensk anti-dansk digt på 35 vers, som blev til 481 år, før Carl Nielsen satte sig ved klaveret, og komponerede den fine melodi I Sverige fik den omkring 900 melodier, bl.a. af Hugo Alfvén.

Man havde i Sverige nemlig fundet teksten yderst velegnet til en nationalsang, og derfor blev der udskrevet en konkurrence om en egnet melodi.

Det var dejligt at mange af deltagerne bagefter kom og sagde: Det må i godt lave igen.

Som et ekstra indslag kom koret

"Opus 7790", som under ledelse af Chr. Birkebæks sang nogle fine sange et flot indslag på en god aften.

Sangaften i ASRA

Det var en aften, vi sent vil glemme,
alle skrålede med, succesen var hjemme.

Det koglede af kraft i det røde blod,
sangene blev styrket, vi kom ind til dens rod
Der blev fortalt om sangene, ”de blev klædt på”
så man lærte indholdet ret at forstå.

Ikke nok fik sangene et ord med på vejen,
en pianist, vi betragter næsten som vor egen.

”Boksede” i klaveret til sangene; begavet,
herligt vi i fællesskab fik den sangaftenen lavet.

Det er en sti vi tror mange vil betræde,
der blev sagt, ”vi kommer gerne, igen med glæde”

27.10.2021

Opus 7790 synger under ledelse af Chr. Birkebæk

Brunkuls brydning i Spåbæk 1955 - 60

Erik Lystbæk Christensens beretning om dengang han arbejdede i brunkullene i Spåbæk ved Ørnhøj.

Ruston 54 gravemaskine kaldet LAURA

Erik var smører ved en gravemaskine, der blev kørt af hans Farbror, gravemester Poul Lystbæk. Han foreslog, at jeg skulle tage med ham og få arbejde i brunkullene i Spåbæk. Det var Winther Christensen fra Holstebro der havde brydningsretten. Jeg valgte at tage arbejdet i brunkulslejet. Det var i efteråret 1955. Vi kørte sammen til Ørnhøj i 5½ år, deraf de første 3 år på Pouls Nimbus. Han købte en Lloyd personvogn. Det var en rumlekkasse. Men var særligt om vinteren det rene himmerige i forhold til Nimbussen. Vi kørte hjemme fra Vemb, kl. 5 om morgenen for at køre de godt 25 km til Ørnhøj. Vejen fra Ulfborg til Ørnhøj var grusvej. Der kunne ske uheld. Vi

punkterede på Nimbussen en kold vintermorgen på vejen til Thorsted. Under lapningen ramte jeg Poul på hånden da jeg skulle slå dækket af fælgen. Poul fik en stor hudafskrabning på den frosne hånd, men det var så kold -10 grader, så det blødte ikke ret meget. Vi kom noget forsinkede til brunkulslejet. Vi fik gravemaskinen startet op og fik et par bajere sat på motoren så de kunne blive tøet op. Så drak vi dem og kom i gang med arbejdet. En morgen vi kom til lejet, var arbejdsskuret væk, det vil sige, den var brændt. Der var skorstenen tilbage, og så var der lidt gløder. Alt var brændt, skiftetøj, fodtøj og en tromle olie. Vi gik ned i graven til pumpemanden Søren Tipsmark. Da han så os, spurte han om det ikke var dejlig varmt i skuret. Han havde ikke opdaget der havde været ildebrand. Søren havde fyret kl. 4 for at der skulle være varmt nå vi kom. Søren bød på en dram for at vi skulle have noget at varme os på. Vi sagde tak selv om det var tidligt om morgenen. Det blev en stor en, fordi vi fik den i vore kopper. Det lignede ikke brændevin, og det var det heller ikke. Det var blandet med malurt, peber og flere andre krydderier. Det var stærke sager, bag efter stod vi og gispede efter vejret. Vi kunne intet se, for øjnene løb

i vand. Det var et middel mod forkølelse. Søren påstod, han havde ikke været forkølet siden han begyndte at drikke denne snaps.

Den første vinter i 1955 kom der så meget sne og frost, at vi ikke kunne køre hjem på motorcyklen, så vi skulle indkvarteres på Ørnhøj Hotel. Det var ikke nemt at få råd til det, når lønnen var kr. 2,50 i timen. Winther lovede at betale, hvad det kostede ekstra. Vi arbejdede fra kl. 6 om morgenen til kl. 8 om aftenen, så havde vi en halv times frokost og en halv time middag.

Om lørdagen arbejdede vi til middag. Først arbejdede vi til kl. 14, det fik vi så senere ændret så vi begyndte en time tidligere om lørdagen, men så kunne vi holde fri til middag.

Det var en hård vinter i 1955/56. Det var kun denne vinter, vi boede på Ørnhøj Hotel. Vi kunne simpelthen ikke køre for sne og snedriver. De andre vintre kørte vi frem og tilbage, uanset hvor koldt det end var. Det hjalp da vi fik den lille Lloyd. Den vinter vi boede på Ørnhøj Hotel, skete det en lørdag, at vi kom med vognmand Petrus Dalgaard til Holstebro, og bagefter skulle vi med toget til Vemb. Da vi stod ud af bilen i Holstebro, kom der en mand af Eksporthuset og råbte, at vi skulle komme derover. Det var Winther, der sad derover og drak te punche, vi skulle selvfølgelig have en genstand, men det måtte ikke vare for længe, vi skulle jo med den sidste tog til Vemb. Vi fik øl og vi fik kaffepunche og vi fik meget mere og vi blev siddende til lukketid. Der var Poul

nær kommet i klammeri med nogle brandfolk, der var på vagt. Han havde vist været næsvis overfor dem. Det endte med at Winther ringede efter en taxa, da der ikke gik flere tog til Vemb. Jeg kom hjem i en Taxa, men Poul kom ikke med. Han kom hjem senere hen på aftenen med en anden taxa.

Spaabæk Brunkuls leje.

Jeg startede som smører ved Pouls gravemaskine, i lejet der ligger ved gården Østergaard (Spaabækvej 14) som ligger vest for Ørnhøj, sønden for Thorsted vej. Gården var lige blevet købt af Chr. Bro fra Ulfborg. Han ejede gården i 3 år. (Gården skiftede ejer flere gange siden, og der blev efterhånden gravet så meget kul, at gården blev nedlagt som landbrug.) Poul havde arbejdet der længe, men for mig var det helt nyt. Vi fjernede overjord. Først var der kun kul, så det var et fint leje for entreprenøren. Særlig når der kun skulle fjernes et par meter overjord. De kul vi gravede op blev leveret til Aalborg Elværker. Det meste var smuld og snus, men sommetider kom der store kul. Store kul blev kørt i depot, for de var udmærkede til privat brug. De mindre kul (storker) blev brugt til elværkerne.

Vi fik 2,50 kr. i timen og vi havde mange timer. Når vi tog fra Vemb ved femtiden, sov folk og når vi kom hjem igen, havde de fleste for længst holdt fyraften. Føden skulle jo bjerges til familien. Vi følte, at vi var heldige, for vi havde arbejde, det var der mange der ikke havde. Det var ikke ualmindeligt, at der stod 5 - 10 mand på brinken og

søgte arbejde.

Poul Lystbæk

Som nævnt var Poul Lystbæk min farbror. Han var en utrolig dygtig gravemester. Han bestilte mere med en gravemaskine end de andre gravemestre. I Ørnhøj kan man endnu høre folk fortælle om Pouls dygtighed, selv om det snart er mange år siden han gravede kul i Spaabæk. Til gengæld havde han også et hidsigt gemyt, og det fortælles der også meget om. Poul var hensynsløs overfor sine omgivelser og overfor sig selv og også tit overfor dem derhjemme. Han ville være den første og den bedste og så havde vi andre bare at følge med. Han blev tosset, hvis det ikke gik som han ville have det. Det var sjældent at han havde den samme smører ret længe. Enten blev de uenige eller smøreren nægtede at finde sig i hans tyranni. Jeg var smører ved Pouls maskine i tre år. Jeg svarede igen på hans grovheder, og vi havde et frisprog overfor hinanden, som kunne være meget grov. Og det skal også nævnes, at vi havde et utrolig godt samarbejde.

Hvad var en smørers arbejde?

Først og fremmest skulle jeg smøre maskinen medens Poul holdt frokost-pause. Vi kørte med en RUSTON 22, der havde ca. 80 smøresteder, desuden skulle jeg smøre undervognen. Når vi kørte på madrasser, så blev undervognen ikke svinet til med jord og sand. Så kunne jeg nøjes med at smøre indvendig og drejetøjet. Desuden skulle jeg sørge for, at motoren var påfyldt

dieselolie, smøreolie og vand. I det hele taget skulle jeg sørge for at maskinen var i orden og kunne fungere. Poul skrabede kullaget rent for jord så godt han kunne. Det var så smørerens arbejde at skovle kullene fuldstændig rene og lægge det sidste jord så Poul kunne tage det med skovlen. Hvis Poul var i godt humør, så kunne han skrabe kullene næsten rene, så der ikke var ret meget for mig at bestille, men var han i dårligt humør, lod han mere ligge. Så havde jeg svært ved at følge med.

Maskinen kørte på, madrasser, der hver bestod af 4 sammenboltede bjælker, som skulle lægges foran maskinen, når den skulle flyttes. Det var så min opgave at planere jorden hvor madrasserne skulle ligge. Når vi kørte i bagtippet, som bestod af løst sand, skulle der være højst ud mod graven, for den side sank altid under arbejdet, så maskinen hurtigt kom til at stå vandret. Hvor kunne Poul blive tosset, hvis der ikke var planeret nøjagtigt som han ville have det. Sådan var jeg prisgivet hans luner. Det var ham der bestemte, det herskede der aldrig tvivl om.

Der var 2 gravemaskiner i denne grav, der fjernede overjord. Den anden gravemaskine, var en Pedershaab, der blev kørt af gravemester Chr. Poulsen med Fanuel Kjeldgaard som smører, og så var der en lille gravemaskine der tog kul op. Fanuel og jeg hjalp hinanden med at slæbe dieselolie ned til gravemaskinerne. Det var et meget anstrengende job. Vi skulle også hugge

både topwiren og indhalewiren af i de rigtige længder. Og så var der balancewiren, det sad oven på skovlen, der skulle kunne tippe skovlen, når man trak i indhalewiren, kom skovlen til at stå vandret, når man slap indhalewiren, hang skovlen med tænderne nedad. Topwiren til skovlen gik op over en talje oven over skovlen, den kaldte vi en høne, for den kaglede somme tider som en høne, når den trængte til olie.

Engang var balancewiren smuttet af eller sprunget. Jeg huggede en ny wire. Den skulle op over en talje og så ind i en wirelås til indhaleren. Da jeg slog låsen i, fik Poul en finger i klemme. Fingeren var ikke klippet hel af, men det var næsten. Han fik en klud om, og så på motorcykel til lægen i Grønbjerg, der fik han den syet og gjort i stand. Lægen sagde, at Poul ikke skulle køre hjem, efter at have fået bedøvelse. Men Poul kom tilbage, og da jeg i mellemtiden havde fået wiren samlet, skulle der køres. Poul kørte til fyraften. Man tog ikke hjem i tide og utide. Engang fik vi en sådan sjov fyr fra Vildbjerg, men hvor han stammede fra, det ved jeg ikke. Han skulle ned i graven og hjælpe mig med at gøre kullageret rent. Han var ikke vant til at jævne til madrasser og holde anlægget. Han havde en kolossal masse smørrebrød med, desuden 3 mælkeflasker (halvanden liter) med kold kaffe. Han blev ikke gammel i tjenesten, han lavede numre, lånte penge og betalte ikke tilbage. Stak af fra en købmandsregning, så han blev snart fyret.

Så fik jeg en anden sjov fyr, der hed Laurids Jensen. Han var døvstum og boede på Ørnhøj Hotel. Han var med den gravemaskine i en 3 – 4 år. Det var en vældig solid mand. Da han ikke kunne snakke, klarede vi os med fingersprog, men han havde temperament, hvis man trådte ham for nær, blev han frygtelig gal. Så fik vi en mand mere til hjælp. Han var fra Grønland og hed Søren. Nu var vi 3 til at gøre kullene rene, men det var der også brug for, fordi der var ret meget overjord, der skulle fjernes. Laurids og Søren var sammen med mig i over to år.

Fortsættes i næste nummer.

Brunkuls arbejdere i Spåbæk

God Jul

Fagbevægelsen fejrede 150 års jubilæum

Lørdag den 15. oktober 2021 kunne fagbevægelsen og Socialdemokratiet fejre 150 års jubilæum.

Den 1. oktober blev det fejret af arbejderorganisationerne.

Der var gået i samarbejde om at lave et arrangement på Herning Bibliotek. FH havde et tilbudt til deltagerne om frokost fra Møltrup Optagelseshjem. Der var rigtig mange der deltog i frokosten.

Arbejdermuseet havde lavet en lille film, hvordan madpakken havde udviklet sig gennem tider, det var godt nok noget andet mad man fik dengang end det der blev tilbudt i dag.

FH, fik forskellige fagforeningsfolk og folk med tilknytning til arbejderbevægelsen til at komme og fortælle om hvordan det hele startede.

Der blev vist film fra arbejdspladser i Herning, som var lånt af Lokalhistorisk arkiv.

Der blev fortalt om arbejdskampe for at få 02 øre mere i timen.

Om overenskomster der ikke kom af sig selv.

ASRA, som har omkring 135 faner fra fagbevægelsen og fra partiforeninger i Det gamle Ringkøbing Amt, havde pakket en del af dem ud, de var sat op i lokalet hvor arrangementet blev afholdt, og dannede en flot ramme om det historiske arrangement.

ASRAs tidligere formand Jens Erik Sørensens viste en PowerPoint om Asra, som er arbejderbevægelsens arkiv.

ASRA samler og arkiverer arbejderhistorie, til gavn for eftertiden. Han fortalte at arkivet arbejdede sammen med Arbejdermuseet i København, og at alle var velkomne i arkivet.

Det gjalt både når man havde noget arbejderhistorie man gerne ville have gemt for eftertiden, men også hvis man skulle bruge historie i forbindelse med jubilæer og lignende.

Det samme gjalt for fanerne, fra de fagforeninger der havde faner i arkivet de kan komme og låne dem til fester og begravelser i fagforeningen, der er dog enkelte faner der er så medtaget, at det er godt der er taget hånd om dem, inden de gik helt i opløsning. Dagen var godt besøgt, flere af gæsterne kom og roste arrangementet, et arrangement vi godt kunne være bekendt.

Rundt omkring på Biblioteket stod fanerne, og gjorde opmærksom på jubilæet, og på arrangementet der blev holdt på første sal.

De har gjort indtryk, det er der ingen tvivl om.

De fleste af vore faner er ”Kampfaner” brugt til ”arbejdskampe”, det er sjældent vi finder en Dannebrogsfane i vores arkiv..

ASRA

Arbejderhistorisk

Samling

Ringkøbing

Amt

ASRA samler

- Arbejderhistorie fra det gamle Ringkøbing Amt
- Føner
- Billeder fra arbejdspladser
- Bøger om arbejderbevægelsen
- Protokoller
- Beretninger om arbejde og arbejdskampe

Læs om **ASRA**
på hjemmesiden
www.asra.dk

Besøg
ASRA
i Historiens Hus
Herning

Dansk Folkehjælp har igen et stort antal ansøgere til julehjælp

Siden coronakrisen ramte i 2019 har Dansk Folkehjælp oplevet markante stigninger i ansøbertallene på en lang række indsatsområder. For eksempel steg antallet af ansøgere til skolestarthjælpen med 21% fra sidste år til i år, og i samme periode steg antallet af ansøgere til feriehjælpen med 31% – efter allerede at være steget med 54% fra 2019 til 2020.

Når organisationen i dag åbner for ansøgninger til dette års julehjælp er det med en trist formodning om, at tendensen vil fortsætte. Selvom coronakrisen er en markant mindre dominerende faktor i danskernes hverdag end tidligere, er man hos Dansk Folkehjælp opmærksom på, at der vil være mange langsigtede konsekvenser. Generalsekretær Klaus Nørlem udtaler:

”Som konsekvens af krisen står vi over for det, der kan gå hen at blive et langt mere permanent fattigdoms- og samfundsproblem. Udover at der er kommet et øget antal nyfattede, der har brug for hjælp, vil mange familier også

opleve en øget prisstigning i form af forbrugsomkostninger på eksempelvis elektricitet og varme. Disse regninger skal betales ved udgangen af året og vil derfor særligt ramme fattige og udsatte familier, der har sværere ved at spare op og dermed forberede sig på ekstra regninger.”

Ny ambassadør for Dansk Folkehjælps Julehjælp

Som noget nyt kan Dansk Folkehjælp i år offentliggøre en ambassadør for Dansk Folkehjælp og Ekstra Bladets julehjælpsindsamling i form af musikeren Lars Ankerstjerne. Han er efterhånden kendt i hele Danmark som et af landets største musiknavne og vil med sit ambassadørskab akkompagnere Dansk Folkehjælp, når organisationen samler ind til den traditionsfyldte Julehjælp, der er blandt de største julehjælpsindsamlinger i Danmark.

Det er ikke tilfældigt, at den tidligere X Factor-dommer, der ligeledes både er sanger, sangskriver og producer, har involveret sig i julehjælpsindsamlin-

gen. At sikre, at ALLE fattige familier og deres børn også har mulighed for en god jul, er nemlig en sag, der står hans hjerte meget nært:

”Dér, hvor jeg er vokset op, har vi som små børn og unge voksne været vidner til lidt af hvert, som er langt fra det, man i dagens Danmark definerer som ressourcestærke familier. Med det liv, jeg er så heldig at leve i dag, føler jeg mig enormt privilegeret, og jeg håber, at jeg sammen med Dansk Folkehjælp og Ekstra Bladet kan være med til at give lidt tilbage. Fra min barndom på Vestegnen var det ikke unormalt, at der var familier, der søgte om Julehjælp, og jeg ved, hvilken kæmpestor forskel det kan gøre for en familie at modtage hjælp i en svær tid. Så det er med både hjertevarme og stolthed, at jeg indtager rollen som ambassadør for Dansk Folkehjælps Julehjælp i år, og jeg vil gøre alt, hvad jeg kan for at tænde julelys i øjnene på så mange familier som muligt!” fortæller Ankerstjerne.

Værdien af hjælpepakken stiger med 300 kr.

Dansk Folkehjælp har på grund af prisstigninger over en årrække besluttet at øge værdien af årets Julehjælp med 300 kr. Dermed bliver den samlede værdi af julehjælpen til de enkelte familier 1800 kr.

Desuden vil organisationen øge antallet af erhvervspaneler, der hvert år fra den 1. december samler ind til Julehjælp, for hermed at kunne imøde-

komme den stigende efterspørgsel. Erhvervspanelerne består af erhvervsledere fra hele Danmark og finder sted forskellige steder rundt i landet.

Generalsekretær Klaus Nørlem ser forhåbningsfuldt frem til den forestående indsamling:

”Man ynder jo at sige, at julen er hjerternes tid. Derfor håber jeg, at danskerne har plads i deres hjerter til at hjælpe de mange fattige familier, der står over for en jul, som kan blive ekstra svær at komme igennem. Med Ankerstjerne ombord ser vi frem til et særdeles stærkt indsamlingsheat, hvor også erhvervslivet vil bakke op i endnu højere grad, end de plejer. Forhåbentlig resulterer det i, at vi kan hjælpe alle de familier, der har brug for det.”

Dansk Folkehjælp er den organisation som hjælper flest fattige børnefamilier med Julehjælp. Sidste år blev der således uddelt mere end 14.400 julepakker, hvilket samtidig var det højeste antal nogensinde.

Støt her:

Dansk Folkehjælp

[https://www.collectpay.dk/\(S\(tk1oifsmxjkyb5vdar13w2w\)\)/df/julehjælp](https://www.collectpay.dk/(S(tk1oifsmxjkyb5vdar13w2w))/df/julehjælp)

Kontingent 2022

Med udsendelse af ASRA NYT nr. 1 - 2022

vedlægges et indbetalingskort til kontingentet for 2022.

Kassereren anmoder om, at der bliver indbetalt så hurtigt det er muligt, og gerne senest på generalforsamlingen.

Gennem jeres kontingent/medlemskab gør i det muligt for ASRA at gennemføre arbejdet med arkivering, registrering og lave anden aktivitet for at fortælle og holde liv i arbejderhistorien.

Medlemskontingentet er ASRAs eneste indtægtskilde, og uden den kunne foreningen ikke bestå.

Vi synes vi gør et vigtigt arbejde, og synes derfor det er dejligt at så mange støtter os.

Vi takker jer alle, og er glade for jeres medlemskab, flere har været med gennem rigtig mange år, tak for det.

Det er muligt at indbetale kontingent på generalforsamlingen.

Husk indbetalingskortet, det letter betalingen og administrationen meget.

Der kan også indbetales på Netbank

Netbank nr. 5383 0302380

Satserne for kontingent:

Private medlemmer	kr. 125,-
Partiforeninger/ AOF	kr. 175,-
Seniorklubber	kr. 175
Andre forening	kr. 250,-
Fagorganisationer	kr. 800,-

Venlig hilsen - Kassereren

Husk
Generalforsamlingen
Mandag den 7. marts 2022 kl. 19,00
I fælleslokalerne i Historiens Hus
Museumsgade 32. Herning

Dagsordenen jvf. vedtægterne
ASRAs vedtægter kan læses på vores hjemmeside
www.asra.dk
Forslag til behandling på generalforsamling skal være
formanden i hænde 14 dage før generalforsamlingen.

Alle er velkommen til at høre foredraget før generalforsamlingen. Ligeledes til at overvære samme, dog har kun medlemmer tale og stemmeret.

Traditionen tro er der et foredrag før generalforsamlingen
Vi har endnu ikke fået en aftale i stand, men
navnet vil komme i næste nummer af ASRA NYT

